

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global
Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary

Issue DOI: <https://doi.org/10.63300/tm07042026>

Epic Myths Expressed by Narrators in Kalithogai

P. S. Santhiya*, Dr. A. Arunachalam²,

¹Ph.D. Research Scholar, Department of Tamil Studies, Periyar Government Arts College, Cuddalore, Tamil Nadu, India

²Research Guide, Associate Professor, Periyar Arts College, Cuddalore Tamil Nadu 607001

*Correspondence: bssanthiya905@gmail.com, Tel: +9196884 86899

Article Info

Received on 29-Mar-2026, Revised on 29-Mar-2026, Accepted on 30-Mar-2026, Published on 01-April-2026

ABSTRACT

Myths have existed since time immemorial as traditional continuities in both the oral and written forms of human life. Their imprints are found across world literatures to such an extent that human life is inseparable from them. The mythical elements within literature serve as a mirror reflecting a language's antiquity, civilization, and cultural components. In the ancient Tamil language, myths have expanded and evolved from Sangam literature through to modern contemporary works.

In this context, Kalithogai—one of the Ettuthogai (Eight Anthologies) of Sangam literature—utilizes ancient epics and folklore as narrative tools to express the nuances of the Akam (interior) tradition. This article explains how these mythical elements manifest through the voices of narrators within a social background in Kalithogai.

KEYWORDS: *Myths, Sangam Literature, Kalithogai, Akam Tradition, Epic Tales, Cultural Elements, Social Background, Narrator's Voice, Traditional Continuity, Narrative Description (Punaindhurai).*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

கலித்தொகையில் கதைசொல்லிகள் வெளிப்படுத்தும் இதிகாசக் தொன்மங்கள்

¹ப.சே.சந்தியா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழாய்வுத்துறை, பெரியார் கலைக்கல்லூரி, கடலூர். 2

²முனைவர் ஆ. அருணாச்சலம்,

நெறியாளர், இணைப்பேராசிரியர், பெரியார் கலைக்கல்லூரி

ஆய்வு சுருக்கம் :

தொன்மங்கள் மனித வாழ்வின் பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் மரபுத் தொடர்ச்சிகளாக தொன்றுதொட்டு வழங்கி வந்துள்ளன. இத்தொன்மங்கள் இன்றி மனித வாழ்வியல் இல்லை என்ற அளவில் உலக இலக்கியங்களிலும் இவற்றின் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. இலக்கியங்களில் உள்ள தொன்மக் கூறுகளே ஒரு மொழியின் தொன்மமையும், நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் காட்டும் காலக் கண்ணாடியாகத் திகழ்கின்றன. தொன்மையான தமிழ் மொழியில் தொன்மங்கள் சங்க இலக்கியங்களில் தொடங்கி இன்றைய நவீன இலக்கியங்கள் வரைப் பரந்தும் விரிந்தும் வளர்ந்தும் வந்துள்ளன. அந்தவகையில், சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான கலித்தொகையில் தொன்மையான புராணக்கதைகள், பழங்கதைகள் அகமரபுச் சூழல்களை வெளிப்படுத்த புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறான தொன்மக்கூறுகள் கலித்தொகையில் சமூகப் பின்னணியில் எவ்வாறு கதை சொல்லிகளின் குரலாக வெளிப்படுகின்ற என்பதை இக்கட்டுரை விளக்குகின்றது.

கலைச்சொற்கள்: தொன்மங்கள், சங்க இலக்கியம், கலித்தொகை, அகமரபு, புராணக்கதைகள், பண்பாட்டுக் கூறுகள், சமூகப் பின்னணி, கதை சொல்லிகளின் குரல், மரபுத் தொடர்ச்சி, புனைந்துரை.

முன்னுரை:

தமிழில் தொன்மம் என்னும் சொல், பழமை, பழங்கதை, புராணம் என்னும் பல பொருள்களை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. காலம் காலமாகச் சமூகத்தாலும், சமயச்சார்புகளாலும் உருவாக்கப்பட்ட இறுகிய கருத்து வடிவங்களைத் தொன்மம் எனக் குறிக்கலாம். ஒரு நிகழ்வினைப் பிறருக்குக் கடத்த முற்படும் கதைசொல்லி உண்மை நிகழ்வின் வழியாகவோ, கற்பனைக் கதைகளின் வழியாகவோ வெளிப்படுத்துகின்றான். இந்நிலையில் சமூகத்தில் தொன்மைக் காலம் முதலாக வழக்கத்தில் இருந்து வரும் பழங்கதைகள் அவனின் கருத்துருவாக்கத்தின் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. அவை, தொன்மக் கதைகளாக இருப்பதால் அவற்றின் வழித் தன் கருத்தைச் சமூகத்திற்கு எளிதில் உணர்த்த ஏதுவாகி விடுகின்றன. அவ்வழி, இவை அகமரபினை உணர்த்தும் கலித்தொகைகளிலும் வெளிப்பட்டுள்ளமையை

உணரமுடிகின்றது. குறிப்பாக, சங்க காலச்சமூகத்தில் பரவிய அல்லது பரப்பப்பட்ட வைதீக நெறிகள் இவ்வகைக் கதைகளின் ஊடாகச் சமூகத் தனிமனித உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தின என உணரமுடிகின்றது.

அவ்வகையில், மகாபாரதம், இராமாயணம் குறித்த இதிகாசக் கதைகளும் இவற்றுள் படைப்பாளனின் கருத்தாடல் போக்கில் கதைசொல்லிகளால் கையாளப்பட்டதை உணரமுடிகின்றது. தலைவன் தலைவியரிடத்து நிகழும் அக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவும் இத்தொன்மக் கதைகள் பயன்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, அக்காலச் சமூகத்தில் பரவத்தொடங்கிய புராண இதிகாசக் கதையாடல்களால் அகமாந்தர்களின் உணர்வுகள் வெளிப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. கட்புலனாகா மனித மனஉணர்வுகளை விளங்கச் செய்யும் நோக்கில் இத்தொன்மங்கள் இலக்கிய படைப்புகளில் புனைந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன என்றும் கருதமுடிகின்றது. கலித்தொகையில் இவ்வாறான தொன்மக் கதைகள் அகமாந்தர்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் கூற்றுகளாக கதையாடப்பட்டுள்ளன என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கலித்தொகையின் கதைசொல்லிகள்

சங்க அகஇலக்கியங்களில் கதை இலக்கியத் தன்மை உடையதாகக் கலித்தொகை அமைந்துள்ளது. தலைவன் தலைவியருக்கு இடையிலான உணர்வுகளைக் கடத்தும் இவ்விருவருக்கு இடையிலான உரையாடல்களிலும், இவர்களை இணைக்கும் வாயில்களான கூற்று மாந்தர்களின் உரைகளிலும் கதைகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இவ்விடங்களில் இவர்களே சிறந்த கதை சொல்லிகளாகச் செயல்படுகின்றனர். சிறுகதை எழுதுவோர் அல்லது சொல்லுவோர் குறித்துப் பேசும் அ.சிதம்பரச் செட்டியார்,

சிறுகதை எழுதுகிறபொழுது, ஒருவர் கதையை முன்னர் அமைத்துக்கொண்டு தக்க பாத்திரங்களைக் கதைக்கு ஏற்ப இயைத்துக்கொள்ளுதல் கூடும். அன்றி, பரத்திரங்களை முதலில் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஏற்ப நிகழ்ச்சிகளை உண்டாக்கிக்கொள்ளுதல் கூடும். அன்றி, ஒரு சூழ்நிலையைப் படைத்துக்கொண்டு அதனுள் இயையுமாறு கதை நிகழ்ச்சிகளையும் ஆட்களையும் உருவாக்கக் கொள்ளுதல் கூடும். சிறுகதை எழுதுகிறவர்கள் நிகழ்ச்சிகளைப் படர்க்கையில் வைத்துத் தெரிவிக்கலாம்; கதைத் தலைவனோ கதைத் தலைவியோ தானே பேசுவதுபோல அமைக்கவும் செய்யலாம்; கடிதங்கள் மூலமோ, நாட்குறிப்புக்கள் மூலமோ, பிற பாத்திரங்கள் மூலமோ ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் செயல்கள் வெளிப்படுமாறு செய்யலாம். இந்த மூன்று வகைகளில் எதனை

வேண்டுமானாலும் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளலாம் என்பது மரபு. (அ.சிதம்பர செட்டியார், தமிழில் சிறுகதை தோற்றமும் வளர்ச்சியும், 1977, ப.6)

எனக் குறிப்பிடுவர். இதன்வழி, சங்க இலக்கியக் கதையாடல்களை நோக்கும் போது அவற்றை எழுதிய புலவர்களோ அவர்களால் படைத்துக் கொள்ளப்பட்ட தலைமை மாந்தர்களோ, அம்மாந்தர்களை இணைக்கும் கூற்றுகளோ கதைசொல்லிகளாகச் செயல்படுவதை உணரலாம். இவர்கள் நிகழ்கால நிகழ்வுகளையோ, கடந்த கால நிகழ்வுகளையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு இடையிலான உணர்வுப் பரிமாற்றங்களை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இவை நிகழ்ச்சிகளாகவோ கதைகளாகவோ வடிவம் பெறுகின்றன.

கதை சொல்லல் என்பது நடக்கும், நடந்த, நடக்கவிருக்கும் நிகழ்வுகளை, கேள்வியுற்ற, புணையப்பட்ட கதைகளை சிற்பங்களாகவும், ஓவியங்களாகவும், உரையாடல் வடிவிலும், சைகை மொழியிலும், வரி வடிவிலும், பாடல்களாகவும், தெருகூத்து வடிவிலும், இன்னு பிற வடிவிலும் நிகழ்கால மற்றும் எதிர்கால சந்ததிகளிடம் கொண்டு சேர்க்கும் கலையின் ஓடம். (சி.சு.தனபாண்டியன், சு.கார்த்திகேயன், கதை எனும் விதை, ப.1)

எனக் கதைசொல்லல் முறை, சொல்லப்படும் கதை வடிவம், அது நிகழ்த்தப்படும் சமூகம் அல்லது களம் குறித்துக் கூறுவர். இக்கதைகள் அச்சமூகத்தில் மிகப்பரவலான மக்களால் காலந்தோறும் சொல்லப்பட்டு வந்தவைகளாகவும், புதிதாகப் பரவும் சமூகம் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவோ சொல்லப்படுபவைகளாகவும் அமையலாம். அந்த வகையில், கலித்தொகையின் தலைமை மாந்தர்களின் கூற்றுகள் வழியாகவும், வாயில்களின் கூற்றுகளிலும் இவ்வகைக் கதைகள் இடம்பெறக் காணமுடிகின்றன. இவை, புனைவுக் கதைகளாகவோ, புராண இதிகாசக் கதைகளாகவோ அமைந்து அகவுணர்வினை இயக்குகின்றன.

தொன்மம் – பொருள் :

தொன்மை வாய்ந்த பழங்கதைகளை விவரித்து கூறுவது தொன்மம். இதனை புராணம், மான்மியம் என்னும் சொற்களால் வழங்கி வந்தனர். கதிர்மகாதேவன், Myth என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இணையாகத் தொன்மம் என்னும் சொல்லைக் குறிப்பிடுகிறார்.

தொன்மம் (myth) என்பதற்கு பழங்கதை என்று கூறுவர். பல்வேறு கடவுள்கள், தேவர்கள், மக்கள், விலங்குகள் முதலிய பல்வேறு நம்ப முடியாத கதையையே தொன்மம் என்று அழைப்பார்கள். (கதிர்மகாதேவன், தொன்மம், 1989, ப.5)

தொல்காப்பியர் தொன்மை குறித்த செய்திகளை செய்யுளியல் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் செய்யுளின் எட்டு வகை வனப்புக்களுள் ஒன்றாக குறிப்பிடப்படுவது துன்பம் என்று ஒன்றாகும்.

தொன்மை தானே சொல்லும் கலை

உரையோடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே (தொல்.செய்யுள்.229)

எட்டு வகை வனப்புக்களுள் தொன்மை என்று கூறப்படுவது செய்யுளால் இயற்றப்படுவது ஆகும். அது பழைய கதைமரபுகளின் அடிப்படையில் கட்டமைவது என்பது தொல்காப்பிய நெறியாகும். இக்கதைகள் சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளாகவும் கடவுளர் குறித்ததாகவும் அமைந்த நிலையில் புராணீகங்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. சமய நம்பிக்கைகளையும் சடங்குகளையும் மையமாகக் கொண்டு விளங்கும் இவற்றை உவமை கதைகளாகவும் மெல்லியல் உருவங்களாகவும் சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டியாகவும் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

"ஆன்மீக உலகில் குறிப்பிடத்தக்க உண்மைகளையும் நுண்மைகளையும் தொன்மை தன்னுள் தேக்கிவைத்துள்ளது எனலாம். சமயச் சார்புடைய எந்தப் படிமமாயிருந்தாலும் அந்தப் படிமம் தொன்மத்தோடு ஒட்டி உறவாடியிருப்பதைக் காண்கிறோம். தொன்மத்தை விடுத்துச் சமயத்தை ஆய்வோர் உருவத்தை விடுத்து நிழலை ஆய்வார் ஆவார். சமயத்தின் ஆழ்ந்த நுண்ணிய நோக்கு, அடிப்படைக் கருத்துக்கள் யாவும் தொன்மத்தில் தோய்ந்து கிடப்பதைக் காணலாம்" (கதிர்மகாதேவன், தொன்மை, 1989 ப.35)

எனக் குறிப்பிடுவர். இவ்வகைச் சமயச் சார்புக் கதைகளில் இதிகாசங்களாகிய இராமாயணம், மகாபாரதம் சார்ந்த கதைகள் இந்திய இலக்கியங்களில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் இக்கதைகள் வைதீக நெறிகளை வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலும், அகமாந்தர்களில் உணர்வுகளை மிகைப்படுத்தும் நோக்கிலும் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

கலித்தொகையில் புராணக் கதையாடல்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான கலித்தொகை அகப்பொருள் சார்ந்த நூலாகும். இந்நூல் திணைக்கு ஒரு புலவர் வீதம் ஐந்து புலவர்களால் பாடப்பட்டது. கடவுள் வாழ்த்து பாடியவர் நல்லந்துவனார் ஆவார். இந்நூலைப் பாடிய ஐந்து புலவர்களும் தங்கள் பாடல்களில் புராண இதிகாசத் தொன்மக்கூறுகளைக் கதைப் போக்கிற்கு ஏற்ப புனைந்துரைத்துள்ளனர்.

"ஆரம்ப காலத்து மனிதன், தான் எதிர்கொண்ட இயற்கையைத் தன் காலத்திய அறிவினால் புரிந்துகொள்ள முயன்ற முயற்சியின் வெளிப்பாடே தொன்மங்களாகும். மனித மனத்தின் கற்பனை ஆற்றலையும் வாழ்க்கை அனுபவத்தின் மூலம் வெடித்த முதல் கலை அமைப்பையும் இத்தொன்மங்கள்

வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. பின்னால் வர்க்க சமுதாயம் உருவான போது இந்தத் தொன்மங்களில் இருந்துதான் மதக் கடவுள்களுக்கான கதைகள் மாற்றி உருவாக்கம் செய்யப்பட்டன". (க.பஞ்சாங்கம், இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், 2011, ப. 114-115).

எனக் கதைகளை படைப்பாளன் தன் காலத்துக்கு ஏற்ற கருத்தியலாக மாற்றிக் கொண்டதையும், அவை இறைவழிபாடுகளோடு இணைந்ததையும் உணர்த்துவர். அந்த வகையில், கலித்தொகைப் பாடல்களில் இடம்பெறும் புராண இதிகாசக் கதைகள் படைப்பாளியின் கதைசொல்லும் முறைக்குத் தக்கவாறு கையாளப்பெற்றுள்ளதை உணரமுடிகின்றது. அவன் பரப்புரைக்க முற்பட்ட அல்லது சமூகத்தில் பரவியிருந்த சமயக் கருத்தாடல்களைக் கொண்டு தனது கருத்தியலை உணர்த்த முற்படுகின்றான். அந்த வகையில், கடவுள் வாழ்த்துப்பாடலில் சிவபெருமானுக்குரிய குணங்கள் செயல்கள் சார்ந்த புராணக் கதையைக் கூறியுள்ளார்.

“ஆறு அறி அந்தணர்க்கு அருமறை பல பகர்ந்து

மண்டு அமர் பலகடந்து மதுகையால் நீறு அணிந்து “ (கலித்.கடவுள்வாழ்த்து, 1-2)

என சிவன் குறித்த கதையாடலை விளக்குவர். ”சான்றோர்க்கு அரிய நுட்பங்களை தெரிவித்தல் திரிபுரம் எரித்தல் மணிமிடறு கரத்தில் துடிக்கொண்டு ஒலிக்கச் செய்தல் இறந்தாரது நீற்றிணை அணிதல் பல்வகை ஆடல் புரிதல்” முதலான தொன்மக்கூறுகள் இக்கடவுள் வாழ்த்துப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளன. கலித்தொகையில் இடம்பெறும் புராண இதிகாசக்கதைகளின். முக்கிய கதைமாந்தர்களான சிவன், முருகன், திருமல், இந்திரன், பலராமன், மன்மதன் துரியோதணன், பீமன், தருமன், அரச்சுனன், இராமன், இராவணன் போன்றோர் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

கலித்தொகையில் இராமாயணக் கதையாடல்

இந்திய இலக்கிய மரபில் சமய சமூக உணர்வுகள் சார்ந்த பெருங் கதையாடல்களாக இராமாயண மகாபாரத இதிகாசங்கள் அமைகின்றன. இவற்றுள் பல்வேறு வகையான மனிதர்களின் உணர்வுகளும், இனம் பற்றிய சிந்தனைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இதனால், மனிதனின் அகவுணர்வினை நாடகப் பாங்கில் வெளிப்படுத்தும் கலித்தொகை போன்ற இலக்கியங்களில் இவை இயல்பாக கதையாடப்பட்டுவிடுகின்றன. குறிஞ்சிக் கலி பாடலொன்றில் இராவணன் இமயமலையைக் கையிலெடுத்த இராமாயணக் கதையாடல் பதிவாகியுள்ளது. சைவத் திருமுறைகளிலும் இராவணன் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்பெறுகின்றன.

“தென்னிலங்கையர் குலபதி மலைநலிந் தெடுத்தவன் முடிதிண்தோள்

தன்னலங்கெட அடர்த்து அவற்கருள் செய்ததலைவனார் கடல்வாய்ப்

பொன்னிலங்கிய முத்துமா மணிகளும் பொருந்திய மாதோட்டத்

துன்னியன்பொடு அடியவ ரிறைஞ்சுகே தீச்சரத் துள்ளாரே” - (பன்னிருதிருமுறை: 2:

107: 8)

எனப் பன்னிரு திருமுறையும் இதனைப் பதிவு செய்துள்ளது. குறிஞ்சிக்கலி, வேங்கை மரத்தில் மோதிய யானையின் தந்தம் மரத்தினுள் புதைந்து இருப்பதையும், அதிலிருந்து விடுபட முடியாமல் யானை பிளிறுவதையும் உணர்த்த இராவணன் இமயத்தை எடுக்க முடின்ற செயலுக்கு உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

“இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை யந்தணன்
உமை யமர்ந் துயர்மலை இருந்தனனாக
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப்பொலி தடக்கையிற் கீழ்புகுத் தம்மலை
எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல.....
உறு புலி உரு ஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவு கொண்டு, அதன் முதல் குத்திய மத யானை,
நீடு இரு விடர் அகம் சிலம்பக் கூய்த், தன்

கோடு புய்க்கல்லாது, உழக்கும் நாட! கேள்; “ (கலிதொகையில்: 38:3)

எனத் தோழியின் கூற்றாக இராணவனன் குறித்த கதையாடல் இடம்பெற்றுள்ளது. தலைவன் இரவுக்குறி வந்தவழி அதன் இடர்பாடுகளைக் கூறும் முகமாக இக்கதையை அவள் அவனிடத்துக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. பிறரை வருத்தும் அறநெறியறியாதார் உள்ள வழியில் இரவில் வரும் தலைவன் அதன் இடர்பாடுகளை உணர்வதில்லை. ஆனால் அவனை வருகையால் தலைவி வருந்துவாள் எனத் தலைவனிடத்து உரைக்கும் நிலையில்

மறம் திருந்தார் என்னாய் நீ மலையிடை வந்தக்கால்,
அறம் சாரான் மூப்பே போல் அழிதக்காள், வைகறை,
திறம் சேர்ந்தான் ஆக்கம் போல் திருத்தகும்; (கலிதொகையில்: 18-20)

என்று கூறி அவனை வரைதற்பொருட்டுச் செலுத்துகின்றாள். இந்நிலையில் இராமாயணக் கதையாடலைக் கொண்டு தனது கருத்தியலை அவள் நகர்த்துகின்றாள். இராமாயணக் கதையில் வரும் இந்நிகழ்வு தலைவியின் உணர்வினை வெளிப்படுத்தும் களமாகச் செயல்படுவதை இதன்வழி அறியலாம். எனினும், சங்க இலக்கியங்களில் இராமாயணக் கதையாடல்கள் மகாபாரதக் கதையாடல்களை விடக் குறைவான அளவிலேயே பதிவாகியுள்ளன.

“சங்க இலக்கியத்தில் இராமாயணம் பற்றிய குறிப்பு பாரதம் போல் மிக்கில்லை என்பது அறியத்தகும். பாரதப்போரோடு தமிழ்மன்னருக்கு இருந்த தொடர்பெண்ணமே சங்கஇலக்கியத்தின் கூடுதலான பாரதக் குறிப்புக்குக் காரணம்”
(அ.விசுவநாதன், பாரத நூல்களின் திறனாய்வு, 1979,ப.23)

என்னும் கருத்து இதனை வெளிப்படுத்துகின்றது. சங்க காலச்சமூகச் சூழலும், அரசு அமைப்பு சார்ந்த கருத்தியல்களுமே இதற்குக் காரணமாக அமைகின்றன எனக் கருதமுடிகின்றது.

மகாபாரதத் தொன்மங்கள்

சங்க காலச் சமூகத்தில் இராமாயணக் கதையாடல்களை விட அதிய அளவில் மகாபாரதக் கதைகளே சொல்லப்பட்டு வந்துள்ளமை புலப்படுகின்றது. இராமாயணம் தனிமனித ஒழுக்க விதிகளைக் கொண்டதாகவும், மகாபாரதம் அரசுகளுக்கு இடையிலான போரியல் உத்திகளையும், உறவுகளுக்கு இடையிலான முரண்களையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைவதால் இக்கதையாடல்கள் சமூகத்தின் பெருவழக்காக இருந்துள்ளது எனலாம். கலித்தொகையில் 25 ஆவது பாடலில் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைவின் பிரிவாற்றாமை கூறி தலைவனைச் செலுவழுங்குவிக்கிறாள். இந்நிலையில், மகாபாரதக் கதையாடல் ஒன்றின்வழி தலைவனின் செயலைக் கண்டிக்கின்றாள். இந்நிலையில்,

வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்,
'ஐவர்' என்று உலகு ஏத்தும் அரசர்கள் அகத்தரா,
கை புனை அரசுக்கு இல்லைக் கதழ் எரி சூழ்ந்தாங்கு,
களி திகழ் கடாஅத்த கடுங் களிறு அகத்தவா
முளி கழை உயர் மலை முற்றிய முழங்கு அழல்,
ஒளி உரு அரசுக்கு இல்லை வளிமகன் உடைத்துத் தன்
உள்ளத்துக் கிளைகளோடு உயப் போகுவான் போல,
எழு உறழ் தடக் கையின் இனம் காக்கும் எழில் வேழம்,
அழுவம் சூழ், புகை அழல் அதர்பட மிதித்துத் தம்
குழுவொடு புணர்ந்து போம், குன்று அழல் வெஞ் சுரம்

இறத்திரால், ஐய! மற்று இவள் நிலைமை கேட்டமின்: (கலித்:25:1-12)

எனப் பாடுகின்றாள். திரிதராட்டிரனின் மகனான துரியோதனன் பஞ்ச பாண்டவர்களை அழிக்க அரசுக்கு மாளிகை அமைத்து அதனை எரித்த நிகழ்வையும், அதிலிருந்து பீமன் பாண்டவர்களையும் காத்த தன்மையையும் உணர்த்துவதாக இக்கதையாடல் அமைந்துள்ளது. காட்டுத்தீயைத் தன் காலால் அணைக்கும் யானையின் செயலுக்கு பீமனின் செயலைக் காரணம் காட்டி தோழி தலைவனை வரைதல் வேண்டி நிற்கிறாள். இந்நிலையில் அவன் கடந்து செல்லும் காட்டின் இயல்பினை உணர்த்துவதோடு தலைவியின் உணர்வினையும் பாலைநிலத்தின் தன்மையும்

இதன்வழி கதையாடுகின்றாள். ஆயர்சமூக வாழ்வியலைப் பேசும் முல்லைக்கலி ஏறுதழுவல் நிகழ்வின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்க,

”அம் சீர் அசைஇயல் கூந்தற் கை நீட்டியான்
நெஞ்சம் பிளந்து இட்டு, நேரார் நடுவண், தன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்” (கலித்.101:18-20)

எனப் பீமன் துச்சாதனின் நெஞ்சினைப் பிளந்து கொல்ல வஞ்சினம் ஏற்ற நிகழ்வினை ஏறுதழுவல் செல்லும் வீரனுக்கு உவமையாகக் காட்டுகின்றது. இத்தொன்மக் கதைவழி தலைவனின் வீரத்தையும், ஏறுதழுவல் என்னும் பண்பாட்டு நிகழ்வையும் இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. முல்லைக்கலி 104 ஆவது பாடல் வரிகளான,

இடி உறழ் இசையின் இயம் எழுந்து ஆர்ப்ப
பாடு ஏற்றுக் கொள்பவர், பாய்ந்து மேல் ஊர்பவர்,
கோடு இடை நுழைபவர், கோள் சாற்றுபவரொடு
புரிபு மேல் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க,
வரி புனை வல்வில் ஐவர் அட்ட
பொரு களம் போலும், தொழுஉ (கலித்.104:54-59)

என்பதிலும் ஏறுதழுவல் நிகழ்வினை உணர்த்த பாண்டவர் கௌவர்களுக்கு இடையிலான போர் குறித்த தொன்மக்கதையாடல் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றால் தலைவன் தலைவியருக்கு இடையிலான உணர்வுகளை எடுத்துரைக்கும் கதைசொல்லியின் தொன்ம உத்திகள் வெளிப்படுகின்றன.

உலகப் புகழ் பெற்ற படைப்புகள் எல்லாம் புதிதாகப்
படைக்கப்பட்டவைகளைவிடப் பழைய தொன்மங்களின் மேல் மறுபடைப்புச்
செய்யப்பட்டவைகளாகவே இருக்கின்றன” (க.பஞ்சாங்கம், இலக்கியத்
திறனாய்வும் கோட்பாடுகளும், 2011, ப.158)

என்னும் கூற்றினைக் கலித்தொகைத் தொன்மங்களில் உற்றுநோக்கினால் அவை பழைய தொன்மங்களை மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தி எழுந்தவை என்பது தெளிவாகும். தமிழ்நாடகங்களில் மகாபாரதக் கதையாடல்கள் குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்திய இரா.மணிக்கண்ணன்,

சங்க இலக்கியங்களில் காலத்தால் பிற்பட்டதும், வைதீகச்சார்புச் சிந்தனைகள் அதிகம் இடம்பெறுகின்ற தன்மை கொண்டதுமான நூல் கலித்தொகை. இந்நூலில் பல இடங்களில் மகாபாரத நிகழ்ச்சிகள் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. (இரா. மணிக்கண்ணன், தமிழ் நாடகப் பனுவல்களில் மீள்புனைவுகள்,(ஆய்வேடு), 2016,

ப.14

எனக் கலித்தொகையில் காணப்பெறும் மகாபாரதத் தொன்மங்கள் குறித்து எழுதியுள்ளமை இங்கு உணரத்தக்கது. குறிப்பாக, சங்க காலச் சமூகத்தில் வீரம், கொடை முதலான அடிக்கருத்துகளை வெளிப்படுத்தவும், உவமை, உருவம் சார்ந்த உத்திகளை வெளிப்படுத்தவும் இவ்வகைத் தொன்மச் சிந்தனைகள் கதைசொல்லிகளால் எடுத்தாளப்பட்டன என அ.அ.மணவாளனும் குறிக்கின்றார். அவரின்,

”சங்க இலக்கியத்தின் அடிக்கருத்துக்களான (Theme) வீரம், கொடை ஆகியவற்றிற்கு ஏற்பவே மகாபாரதச் செய்திகள் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. சங்கச்சான்றுகள் எல்லாம் பாரதக்கதையை நேரிடையாகக் கூறவில்லை என்பதும், உவமை, உருவகம் போன்ற இலக்கிய உத்திகளாக மட்டுமே பாரதச்செய்திகள் வருணிக்கப்படுகின்றன என்பதும் நன்கு சிந்திக்கத்தக்கன. அதாவது இக்கதையும் இதன் கூறுகளும் தமிழகத்தே நன்கு பல்கிப் பரவியிருந்தன” (அ.அ.மணவாளன், இலக்கிய ஒப்பாய்வுக் காப்பியங்கள், 2005, ப.210)

என்ற கருத்தியல் தமிழ்ச்சமூகத்தில் மகாபாரதக் கதைகள் பேசப்பட்டமைக்கான சூழலை உணர்த்துகின்றது. பாண்டவர், கௌரவர் ஆகியோருக்கு இடையிலான போரின் நிகழ்வினைக் கபிலரின் குறிஞ்சிக் கலி

முறம் செவி மறைப் பாய்பு முரண் செய்த புலி செற்று,
மறம் தலைக்கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்கு அறுத்திடுவான் போல், கூர் நுதி மடுத்து, அதன்
நிறம் சாடி முரண் தீர்ந்த நீள் மருப்பு எழில் யானை,
மல்லரை மறம் சாய்த்த மால் போல், தன் கிளை நாப்பண்,
கல் உயர் நனஞ் சாரல், கலந்து இயலும் நாட! கேள்: (கலித்.52:1-6)

எனப் பதிவு செய்துள்ளது. புறநானூற்றில் வரும், “அலங்குலைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ” என்னும் பாடலும் மகாபாரதப் போர் குறித்து பதிவு செய்துள்ளது. பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதனின் கொடைத்திறனை விளக்க அவன் பாரதப் போரில் பங்கேற்காது அனைவருக்கும் உணவளித்தான் என்ற செய்தியைக் குறித்துள்ளது. இவற்றால் சங்க காலச் சமூகத்தில் மகாபாரதக் கதைகள் இலக்கிய உத்திகளாகவும், உவமை, உருவகங்களாகவும், கதையாடல்களாகவும் பேசப்பட்டுள்ளன என உணரமுடிகின்றது.

தொன்மை மிக்க காலத்தில், அதாவது கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு பாண்டவ கௌரவப் போர் மட்டுமே உரைக்கப்பட்டதாம். முன்பு பாண்டவ கௌரவப் போர்

மட்டுமே உரைக்கப்பட்டதாம். பாணர்கள், தெருப்பாடகர்கள், தம் கால அதிசய நிகழ்ச்சிகளைக் கதை கட்டு நீண்ட பாடலாகப் பாடி நாடு முழுவதும் பரப்புவர். (பழ. கருப்பையா, மகாபாரதம் மாபெரும் விவாதம், 2014 ப. 13)

என்னும் பழ. கருப்பையாவின் கருத்தை நோக்க இக்கதைகள் இலக்கிய உணர்ச்சியை மிகுத்துரைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை புலப்படுகின்றது.

முடிவுரை

கலித்தொகைப்பாடல்களில் அகஉணர்வுகளைக் கடத்தும் கூற்று மாந்தர்கள் அக்காலச் சமூகத்தில் பரவலாகி இருந்த தொன்மங்களைத் தமது கதைசொல்லுமுறைக்குத் தக்கவாறு பயன்படுத்தியமை இதன்வழி அறியவருகின்றது. குறிப்பாக, இராமாயண மகாபாரதத் தொன்மங்களைத் திணைசார் ஒழுக்கத்தினையும், வாழ்வியல் பண்பாட்டினையும், சூழலையும் உணர்த்தும் நோக்கில் கையாண்டுள்ளதை உணரமுடிகின்றது. அவ்வழி, குறிஞ்சிக் கலியில் இடமற்றும் இராவணன் குறித்த பதிவும் முல்லைக் கலிப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள மகாபாரதத் தொன்மக்கதைகளும் திணைநிகழ்வினை உணர்த்தும் நோக்கில் படைப்பாளியால் திட்டமிட்டு எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இவற்றுள்ளும் மகாபாரதக் கதைகள் அகமரபுகளில் அதிகமாகப் பேசப்பட்டுள்ளதையும் உணரமுடிகின்றது.

பார்வை நூல்கள்

- [1]. இராசமாணிக்கனார்.இரா.(உ.ஆ.), கலித்தொகை, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, 2011
- [2]. கதிர்மகாதேவன், தொன்மம் (MYTH), இலட்சுமி வெளியீடு, மதுரை, 1989
- [3]. கருப்பையா.பழ., மகாபாரதம் மாபெரும் விவாதம், கிழக்குப் பதிப்பகம், சென்னை, 2014
- [4]. சிதம்பர செட்டியார்.அ., தமிழில் சிறுகதை தோற்றமும் வளர்ச்சியும், நிலோமி பதிப்பகம், சென்னை.1977,
- [5]. தனபாண்டியன்.சி.சு., கார்த்திகேயன்.சு., கதை எனும் விதை, மருத்துவ உளவியல் துறை (NIEPMD), சென்னை.
- [6]. பஞ்சாங்கம்.க., இலக்கியத் திறனாய்வும் கோட்பாடுகளும், அன்னம் வெளியீடு, சிவகங்கை, 2011,
- [7]. பன்னிரு திருமுறைகள், மெய்கண்டார் பதிப்பகம், சீர்காழி, 2000

- [8]. புலியூர்கேசிகள்(உ.ஆ.), தொல்காப்பியம்-முழுவதும், பாரி நிலையம், சென்னை, 2001
- [9]. மணவாளன்.அ.அ., இலக்கிய ஒப்பாய்வுக் காப்பியங்கள், நியூசெஞ்சரி புக்ஹவுஸ், சென்னை, 2005
- [10]. மணிக்கண்ணன்.இரா., தமிழ் நாடகப் பனுவல்களில் மீள்புனைவுகள், முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு, புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுச்சேரி, 2016
- [11]. விசுவநாதன்.அ., பாரத நூல்களின் திறனாய்வு, அருள் பதிப்பகம், காரைக்குடி, 1979